

Jak jsi krásná!

Bohatá, rozmazlená, krásná jako obrázek, nejlépe oblékaná žačka ve své třídě, vybíravá v jídle, upovídaná v hodinách ve škole, prchlivá... Tyto všechny vlastnosti nejdou úplně ruku v ruce s naší představou o světcích a světicích. Boží moc totiž dokáže uchvátit nejen srdce těch, kdo jsou ztraceni, zlomeni, kdo již ztrácejí veškerou naději, ale i těch, kdo jsou mezi námi nejkrásnější, nejoblíbenější. Ctihodná Teresita Quevedová (1930-1950) dosvědčuje to, že Bůh dokáže přetvořit i ty nejsložitější lidské temperamenty. Teresita je příkladem mladé dívky, která dala celé srdce Kristu. A určitě tím nic neztratila.

PETR JANŠTA

Teresita se narodila 14. dubna 1930 v Madridu jako poslední dítě do bohaté rodiny doktora Calixta Queveda. Nejmladší dítě, malý rozmazlenec, o níž její matka napsala, že je krásná jak obrázek, ale tak svěhlavá. Její nejčastější větou u stolu bylo „No me gusta“ („Nemám to ráda“). Ostatní ji kvůli jejím mnohdy nesnesitelným manýrům nazývali „Venenito“, tzn. „malý jed“.

Velkou změnou v jejím životě bylo první svaté přijímání. Při něm slíbila Panně Marii, že všechny její oběti, hlavně ty, které se týkaly jejího vzteku a vybírání v jídle, jí daruje jako dárky. Sám Teresitin otec později mnohokrát mluvil o tom, jak hluboce pohnut byl, když viděl, jak eucharistie jeho dceru změnila.

Ovšem stále to bylo temperamentní a nezbedné dítě, které zlobilo jak doma, tak ve škole. Zároveň se však snažila žít podle svého motto „Matko, ať ti, kdo vidí mě, vidí Tebe“. Střední školu prožila na jednu stranu intenzivně tím, že milovala tanec, večírky, býčí zápasy, basketbal a setkávání s vrstevníky, na druhou stranu si hlavně na závěr střední školy začala uvědomovat, že Panna Maria ji k sobě stá-

le víc přitahuje. V květnu 1947, když jí bylo 17 let, se modlila spolu s ostatními studenty v kapli, a aniž věděla, co říká, poprosila Pannu Marii o řeholní povolání. Ježíš jí dal odpověď tak, že si po přečtení knihy (Teresita obecně ne příliš ráda četla a také tuto knihu si přečetla pouze ze zdvořilosti k tomu, kdo jí ji dal) o různých životních povoláních uvědomila, že řeholní povolání je to nejlepší, co chce.

Opustila tancovačky, býčí zápasy, hezké oblečení, sport, opustila rodinu, a jak intenzivně žila svůj dosavadní život, vrhla se do řeholního se stejným nadšením, jak žila život předtím. Stala se karmelitánkou a učinila slib, že nikdy dobrovolně nespáchá lehký hřích. Jednomu knězi řekla, že jí děsí, že by se stala průměrnou řeholnicí. A svou mimořádnost projevila i v posledních měsících svého života, kdy ve svých 19 letech onemocněla tuberkulózním zánětem mozkových blan. Měla šílené bolesti hlavy. Při svém utrpení odmítala léky na bolest, dostávala lumbální punkce (celkem 64) bez anestezie jen proto, aby mohla být v utrpení více spojená s Kristem. Zemřela na Bílou sobotu 1950 a její poslední slova byla „Jak jsi krásná! Jak jsi krásná!“

Zdroje: Hunterová-Kilmerová, M. Proste za nás. I. vyd. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2024. https://www.sodality.ie/index.php?option=com_content&view=article&id=75&Itemid=154

Foto: ulkas, fSEID, arlee - Adobe stock; Public domain

První král, který zklamal

Jistě se vám stalo, že jste viděli nějakou hezkou věc u někoho jiného, moc se vám to líbilo a chtěli jste to také mít. „To je dobrá věc, to má každý, to je in“. Potom ale, když jste si to nějak vydupali, když jste to získali, jste zjistili, že to zase taková výhra není, mít onu věc. Že spolu s určitými výhodami ta věc má spoustu nevýhod, spoustu much, a kdyby to člověk možná i drazo nezískal, tak by zase takovou ztrátu neutrpěl.

Něco podobného se stalo Izraelitům. Když obsadili zaslíbenou zemi, měli vůdce, kterého jim určil Hospodin, Jozua. Poté, když je utiskovali nepřátelé, po úpěnlivých prosbách dostali od Boha soudce, který je zachránil z jejich šlamastyky, ale po skončeném úkolu ustoupil do pozadí. Je pravda, že útoky nepřátel se často opakovaly. Mnozí z vyvoleného národa pošilhávali po okolních národech, které měly ve svém čele krále, a zdálo se jim, že jsou proto lépe organizovaní a mohou tak lépe vzdorovat nepřítelům. A tak se obrátili na posledního soudce, Samuela, aby jim ustanovil krále. Jenže se tu vyskytl problém, který nastínil Samuel: Opravdu nemají krále? Vždyť jejich králem je a vždycky byl sám Hospodin, který je vedl, chránil, vedl za ně boje. Už Gedeon, jak jsme o něm hovořili minule, odmítl z tohoto důvodu stát se králem, kterým ho lid chtěl prohlásit. Jenže zástupci lidu tvrdohlavě trvali na svém: „I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, potáhne před námi a povede naše války“ (1 Sam 8, 20). Jenže oni nejsou jako ostatní národy, oni zapominají, že jsou Bohem vyvolený národ, o který on zvláštním způsobem pečuje. Ale Hospodin, a s ním i Samuel, nakonec ustupují požadavkům

a s varováním před problémy, které lidem osoba krále přinese, se jim ho uvolí dát. Prvním izraelským králem se stává Saul z Benjaminova kmene. Příběh, který nám podává okolnosti této události, nám může připomínat pohádku: Saul byl svým otcem poslán hledat oslice, které se ztratily. Potkal Samuela, který jako prorok mu mohl oznámit, kde oslice jsou, ale místo toho ho ustanovil králem skrze obřad pomazání olejem.

Jeho hlavním královským úkolem bylo zbavit izraelský národ nepřátel, hlavně Pelistéjců, kteří mu působili značné nesnáze. Ale přitom dostal poslání ještě důležitější a náročnější: poslouchat Boha, řídit se jeho vůlí, které má podřizovat vůli svou, ze které mají plynout důležitá rozhodnutí. A právě zde byl kámen úrazu pro prvního krále. Už při jedné z prvních výprav proti nepřítelům selhal ve věrnosti Boží vůli, kterou zprostředkoval Samuel (1 Sam 13). Místo, aby počkal na Samuela, který měl přinést zápalnou oběť, Saul tuto oběť vykoná sám. Ano, chce sice uklidnit své bojovníky, kteří už jsou netrpěliví čekáním, ale to je nedostatečný důvod. Při jedné z dalších bojových výprav udělá další fatální chybu, která ho definitivně stojí jeho královskou důstojnost a přináší ztrátu Božího požehnání. Dostal za úkol vyhladit další nepřátelský národ, Amalekity (1 Sam 15). I když to zní tvrdě a vyžadovalo by to zvláštní vysvětlení, má pobít všechny lidi bez výjimky a zničit vše, co

jim patří. Ale Saulovi se to také nezdá úplně správně a tak nejlepší kusy dobytka nepobije a nechává je, aby mohly být obětovány Hospodinu. Ale Hospodin Saulovi přece prikázal něco jiného, jak mu připomíná Samuel: „Má snad Hospodin větší zálibu v zápalných obětech a obětních darech než v poslušnosti vůči Hospodinovu hlasu?“ (1 Sam 15, 22). Saul musí nést důsledky svého jednání: „Protože ty jsi zavrhl Hospodinovo slovo, zavrhne tě on jako krále“ (1 Sam 15, 23). Od té doby začíná Saulo-

va vláda upadat: nedaří se už tolik válečné výpravy, přepadají ho častěji deprese („zlý duch od Hospodina“), je čím dál více podezřívavý, vztahovačný, porušuje čím dál více Boží zákony. Až jednou skončí na bitevním poli sebevraždou. Ale již dříve předtím vyšla a čím dál jasněji svítila hvězda dalšího krále: Davida.

Události kolem prvního krále v Izraeli můžeme zakončit poučením, které nám přináší: Musím mít za každou cenu to, co mají ostatní a co všem připadá „cool“, bez uvažování, do jaké míry je to dobré, jestli to s sebou nenese i negativní stránky? A s tím souvisí i otázka poslušnosti Hospodinu, Božím příkázáním.

OTEC BEDŘICH HORÁK

Foto: Resdika, Kampania Comexosa, James Middleton - Adobe stock